

Orchideevlinders

Beth Wheter

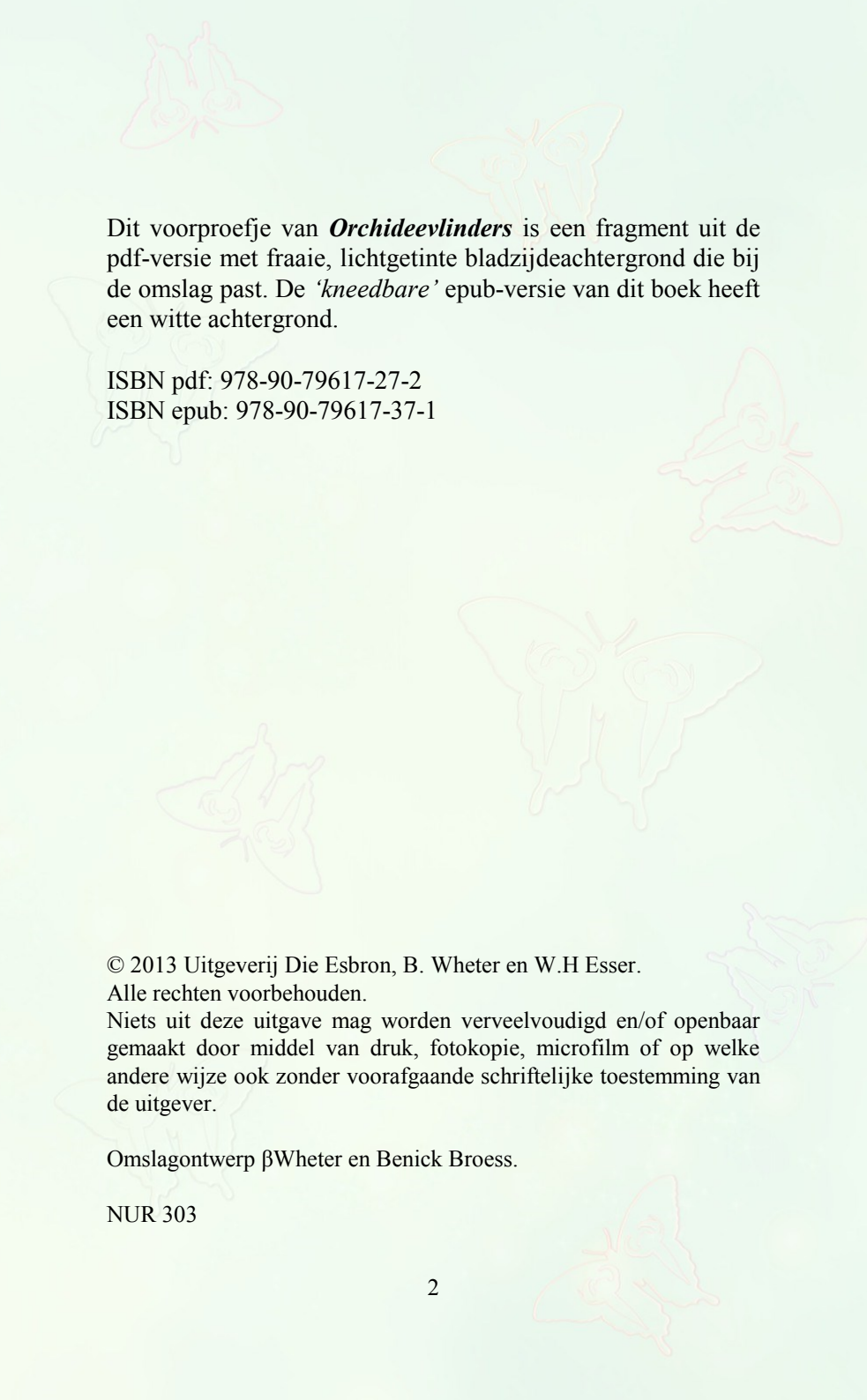

Beth Wheter

Orchideevlinders

Uitgeverij Die Esbron (de uitgeverij met lef)

Dit voorproefje van **Orchideevlinders** is een fragment uit de pdf-versie met fraaie, lichtgetinte bladzijdeachtergrond die bij de omslag past. De 'kneedbare' epub-versie van dit boek heeft een witte achtergrond.

ISBN pdf: 978-90-79617-27-2

ISBN epub: 978-90-79617-37-1

© 2013 Uitgeverij Die Esbron, B. Wheter en W.H Esser.

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Omslagontwerp β Wheter en Benick Broess.

NUR 303

ORCHIDEEVLINDER

In gedachten ga ik vaak terug naar het moment dat ze me aansprak in het centrum van Chardon. Hoewel ruim een jaar geleden, en dus geschiedenis, heb ik me nadien herhaald afgevraagd of ik de gebeurtenissen die volgden wel echt heb beleefd. Ze lijken dan slechts hoopvolle belevenissen voor de toekomst. Een zeer verre toekomst; zo sprookjesachtig en onwaarschijnlijk komen ze me nu voor.

Het memorabele moment in Chardon deed zich voor in de eerste week van mei. Op welke dag weet ik niet meer. Met ongeveer vijfendertig graden was het zelfs voor het zuiden van Frankrijk voor de tijd van het jaar bijzonder warm. Het begon allemaal aan het eind van de middag toen ik naar mijn schrijfhuisje liep, dat zich vrijwel aan de rand van het stadje bevindt. Ik had net de boodschappen gedaan die ik meestal 's ochtends deed. Maar na dagen blokkeren, had ik die ochtend eindelijk weer eens een creatieve opwelling, die ik voor het doen van boodschappen niet wilde onderbreken. Op de terugweg naar het huisje stond ze plots pal voor me de gang daarheen te versperren.

Ze vroeg me in het Frans of ze hier ergens goedkoop kon overnachten, *'in een jeugdherberg ofzo'*. Chardon is maar een klein toeristenplaatsje met nog geen twintigduizend inwoners. Zodoende ken ik er bijna ieder gebouw. Ik somde enkele adressen op, en legde uit hoe ze daar kon komen. Ze zag er smoezelig uit. Dagen niet gewassen, vermoedde ik. Ook haar kleren leken aan een wasbeurt toe. Op het eerste gezicht schatte ik haar leeftijd op even in de twintig. In het Frans dat ze sprak, meende ik een licht accent te bespeuren. Ze had dus een buitenlandse kunnen zijn. Maar dat ben ik nooit te weten gekomen, omdat ik er niet naar vroeg.

Toen ze aanstalten maakte weer haar eigen weg te vervolgen, vroeg ze waar ik vandaan kwam. Uit Nederland, antwoordde ik. Ze complimenteerde me met mijn Frans, maar vroeg direct erna of ik ook Engels sprak. Ja, zei ik, en kreeg twijfel over haar compliment. Maar dit was niet terecht, want ze vulde aan dat ze het leuk vond haar Engels te oefenen. Voor een Française, bij die nationaliteit heb ik de haren maar gehouden, sprak ze die taal prima. De meeste Fransen spreken hun Engels met een accent waarbij je beter naar Frans over kunt gaan; zelfs als je er veel moeite mee hebt. Anderen hebben een accent dat charmant is. Zij had dat ook, en nog iets dat mij een beetje week maakte. Ik moest mijn best doen om dat gevoel te verhullen.

Ze vroeg me wat ik hier deed, want ik zag er niet uit als een toerist. Deze opmerking beviel me wel, en maakte me ongebruikelijk loslippig. Ik vertelde dat ik schrijver was, getrouwd was met Claire, twee kinderen had, me elk jaar in Chardon enkele maanden terugtrok op een vast adres, dit al jaren deed, en vorige week hier wederom was neergestreken. Voor ik er erg in had, verklapte ik van alles over mezelf. Alleen mijn leeftijd niet; bijna vijftig.

Mijn uitleg vond ze heel interessant. Ze las graag, maar had nog nooit een schrijver ontmoet. Het was al lange tijd een wens van haar, om eens de werkomgeving te zien van iemand die schreef. Ze vroeg of ze de ruimte mocht bekijken waar ik *'met mijn pen actief'* was.

Met die beeldende zinsnede maakte ze een aanvang haar wens vervuld te krijgen. Ik vond het prima, maar zei dat ze zich van mijn werkomgeving niet teveel moest voorstellen. Mijn schrijfhuisje bestond slechts uit één verdieping met een enkele kamer voor slapen, eten en werken, een keukentje, en een badkamer met toilet en douche. Zowel de keuken als badkamer waren eigenlijk niet meer dan ruim bemeten kasten, want je kon je er amper in bewegen. Maar dat deed er voor haar niet toe. Ze wilde gewoon eens *'de lucht van een schrijfatelier inademen'*. Met die sfeertekening beëindigde

ze haar vastberadenheid om haar wens vervuld te krijgen. Samen stapten we toen op.

Alsof ze al jaren langskwam, gooide ze achteloos haar piepkleine rugzakje op bed. Een poosje liep ze rond, bekeek alles, en snoof diep de lucht op. Precies als ze gezegd had wat ze doen wilde. Voor ik er erg in had, snoof ik met haar mee, omdat het in de kamer begon te stinken. Door het extreem warme weer werd dat snel ondraaglijk. Te laat besepte ik dat zij de stankbron was. Mijn gesnuif had ze toen al opgemerkt. Ze keek me aan alsof ze zich schuldig moest voelen. Ik deed of er niets aan de hand was, zei dat het benauwend warm was vandaag, en opende het raam. Maar met die woorden en handeling verergerde ik onbedoeld haar schuldgevoel.

“Ik stink zeker?” vroeg ze bedeesd.

“Een beetje,” loog ik, en dit had ze door.

“Vind je het goed als ik hier een douche neem?”

“Ja, hoor. Ga gerust je gang.”

Alsof het dagelijkse routine was, kleepte ze zich in mijn blikveld geheel uit. Zwijgend keek ik toe. Niets aan mijn lijf maakte enige beweging. Ademen deed ik nauwelijks. Het was nogal grauw wat eruit de kleren tevoorschijn kwam. Ze leek zo een stuk ouder dan de leeftijd die ik haar gaf toen ze me op straat aansprak. Maar onder de groezelige sluier die haar omhulde, schemerde iets dat veel mooier leek. Het was, alsof ze zich in een soort cocon bevond. De kleren vielen voor haar op de grond; zwaar, alsof er lood in zat. Ze keek me vervolgens vragend aan. Tevergeefs, want nog geen enkel onderdeel van mijn lichaam functioneerde. Ik leek van top tot teen versteend.

“Heb je misschien een handdoek voor me? Ik heb er geen bij me.”

“Oh ja... Natuurlijk.”

Mijn Engelse woordenschat leek ineens erg beperkt en nog steeds kwam ik niet in beweging. Met een scheef hoofd en geamuseerde glimlach om de lippen keek ze me aan. Ze leek volkomen ontspannen. Ik was dat niet, maar wist mijn lijf uit

z'n versteende staat te bevrijden. Uit de ladekast pakte ik een handdoek en overhandigde die haar.

“Hier, neem deze. De douche bevindt zich achter die deur daar.”

Dit was achter haar.

“Bedankt.”

Ze draaide zich om, opende de deur, en struikelde over de drempel.

“Merde!”

Dat hoefde natuurlijk niet in het Engels. Ze draaide zich om, trok even haar mondhoeken op, en zei:

“Shit.”

Het oefenen van het Engels neemt ze wel erg serieus, dacht ik, terwijl ze de badkamer instapte. Ik keek naar het hoopje textiel op de grond. Er stegen bijna zichtbaar walmen uit. De stank was massief en leek wel snijdbaar. Ik pakte de plastic bak waar mijn vuile was in zat, en deed de bonk kleren erin. Snel sloot ik die weer af, en maakte wapperend met mijn handen een rondgang door de kamer om de stank te verdrijven. Terwijl ik daarmee bezig was, bedacht ik dat haar kleren naar de wasserij konden. Mijn eigen spullen moesten daar binnenkort toch heen, dus waarom niet meteen vandaag. Morgen aan het eind van de dag was dan alles weer schoon, en kon ze haar kleren daar ophalen. Het was vlakbij een van de goedkope overnachtingsmogelijkheden die ik op straat had opgesomd. Zodra ze klaar was met douchen, wilde ik haar dat voorstellen.

Ik haalde uit het keukentje de linnen zak die ik altijd voor het wegbrengen van mijn was gebruikte, en liep naar de bak met kleren. In een vloeiende actie zoog ik een flinke hoeveelheid lucht aan, propte met opgepompte borst snel al het textiel in de zak, en knoopte die stevig dicht. Hierna maakte ik voor de tweede keer met mijn handen wapperend rap een rondgang door de kamer. Pas toen ik het benauwd begon te krijgen, verwisselde ik de verbruikte lucht in mijn longen met eenzelfde volume verse. De kamer bleek nog niet geurloos, want het inademen ging haperend.

Vanuit de badkamer klonk door het gespetter heen zacht geneurie. Niet verwonderlijk natuurlijk. Wie zou zich niet prettig voelen bij het afspoelen van zoveel vuil? Ik ging op de leesstoel bij het raam zitten om door te nemen wat ik vandaag had geschreven, en was er best tevreden over.

“Hallo, ik ben klaar!”

Ik keek op. In de deuropening stond iets dat in mij een beeld opriep van een net ontpopte vlinder. Met de handdoek wreef ze haar haren droog. Het zag er allemaal stralend uit. Hoewel, ... bestonden er wel woorden om die gave verschijning te beschrijven!

“Oei, dat voelt goed. Mijn eerste douche in weken.”

Heel wat erger dan ik vermoedde.

“Ja, dat moet inderdaad goed voelen,” zei ik.

Op!... Met mijn Engels vlotte het niet zo. Maar dat kwam door de woorden stokkende verschijning in de deur. Een ware metamorfose vergeleken met voor haar gang naar de badkamer. Ik wist niet dat de douche hier dat kon. Bij mij had die dat nimmer gedaan.

“Oké, droger dan dit kan niet. Waar kan ik de handdoek laten? Hij is erg nat.”

“Je kan hem in de vensterbank achter mij leggen. Daar ligt hij in de zon, en is 'ie waarschijnlijk vanavond weer helemaal droog.”

Het praten ging me opeens een stuk beter af, en ik voelde me ook niet meer zo week. De vlinder dartelde naar me toe en verdween achter me uit het zicht. Daar aangekomen, zei ze:

“Je hebt een heerlijke bodylotion. Ik hoop dat je niet erg vind dat die heb gebruikt. In elk geval stink ik nu niet meer. Nu ruik ik zelfs lekker, vind ik. Vind jij dat ook?”

De dartele verschijning kwam weer vanachter me vandaan, ging frontaal wijdbeens op mijn schoot zitten, en duwde een schouder onder mijn neus. Ik knikte, al vergat ik te ruiken. Overall begon ik weer te verweken. Met mijn handen hield ik de zitting vast om niet van de stoel te druipen. Alsof ze me wilde helpen dat te verhinderen, legde ze beide armen op mijn schouders, en blikte om zich heen.

“Weet je, ik vind het hier leuk. De atmosfeer is heel knus. Dit moet een gave plek zijn om te schrijven. Is dat ook zo?”

“Oh, ja.”

Voor mij was dat op dat moment een lange zin. Ook mijn kaken waren verweekt. Er was maar één plek op mijn lijf waar ik niet verweekte. Daar werd het snel alsmaar harder. Dat moest ze voelen!... Wat nu?...

Plotseling sprong ze op.

“Hé, waar zijn mijn kleren?”

Ik steeg langzaam vanuit de stoel omhoog, nam een gebogen houding aan om mijn door een korte broek veel te zichtbare ongemak te verhullen, en vertelde over mijn wasplan. Ze vond het een goed idee. Om aan alle ontregelingen in en aan mijn lijf een eind te maken, wilde ik de was meteen wegbrengen. Alleen het laatste noemde ik.

“Zal ik met je meegaan?” stelde ze voor, en begon rap haar haren te kammen.

“Oké.”

Ik pakte de linnen zak op, en liep alvast naar de voordeur om daar op haar te wachten tot ze aangekleed was, en ik weer rechtop kon staan. Maar ze bleek vlak achter me te lopen, waardoor ze tegen mijn rug opbotste toen ik stopte.

“Waarom stop je?” vroeg ze.

“Waar wil je heen?” wilde ik eerst weten.

“Met jou meegaan, natuurlijk. Je zei toch oké?” antwoordde ze, en fronste zichtbaar verbaasd haar wenkbrauwen.

De zinnen die we met elkaar uitwisselden, wilden maar niet langer worden, waardoor ik amper de tijd kreeg om de volle betekenis ervan te begrijpen. Ik schudde met gesloten ogen mijn hoofd.

“Maar,... Wil jij je niet eerst aankleden?”

“Nee, en bovendien zitten al mijn kleren in die zak.”

Vermoedelijk om misverstanden te voorkomen, wees ze naar de zak in mijn hand. Ik herinnerde me toen het piepkleine rugzakje dat ze op bed had gegooid, en keek ernaar. Daar kon inderdaad niet veel in zitten.

“Wil jij soms...,” ik maakte tegelijk een armgebaar in haar richting, “zo gaan?”

“Ja, waarom niet.”

Drie woorden die, naar later zou blijken, tezamen een geheim wapen vormden. Ik moest diep ademhalen, en hield de deurpost daarbij vast. De vlinder keek me verwonderd aan. Ik probeerde haar uit te leggen dat in enkel je vel de straat opgaan niet kan. Ze was het niet met me eens, en vertelde dat ze dikwijls naakt over straat liep als het erg warm was. Meestal samen met vrienden en vriendinnen, maar soms ook alleen. Niet in grote steden, omdat daar kerels als die in een groepje waren, nogal eens handtastelijk werden. Maar in kleine plaatsjes als Chardon gebeurde zulke vervelende dingen nooit, en kon ze altijd probleemloos in haar eentje geheel ontkleed op stap. Toch deed ze dat het liefst gezamenlijk met anderen. Dit was gezelliger en je werd dan ook minder aangestaard.

“Is er dan niemand die er wat van zegt als jullie naakt over straat lopen?” vroeg ik verbaasd. Ik kon me niet voorstellen dat daarover geen opmerkingen gemaakt werden.

“Nee, gewoonlijk niet.”

“Gewoonlijk? Wat bedoel je daarmee?”

Naaktheid in het openbaar, anders dan in naturistencentra en op naaktstranden, leek me al buiten de grenzen vallen van wat in deze wereld gewoon werd gevonden.

“Wel, ze zeggen meestal enkel wat wanneer er iemand is opgewonden.”

“Opgewonden?”

“Ja, lichamelijk opgewonden bedoel ik. Dit geldt uiteraard alleen voor het manlijke deel van in ons gezelschap, omdat zij dat niet kunnen verbergen. Wanneer wij vrouwen opgewonden raken, kunnen we op dezelfde plek weliswaar flink nat worden, maar dit zie je meestal niet.”

“Je bedoelt dat als een van je vrienden een erectie heeft, hij dat niet probeert te verbergen; met een handdoek of zoiets?”

“Nee, natuurlijk niet. Zulke dingen gebeuren nu eenmaal als een stelletje elkaar leuk vindt, en dicht tegen elkaar of hand in hand lopen. Dat is toch heel natuurlijk?”

“Ik geef toe dat het natuurlijk is. Maar in een naturistische omgeving, waar ik vaak kom, proberen mannen een erectie altijd te voorkomen; of verhullen ze die snel. Om er anderen niet mee te storen.”

“Dat komt omdat de meeste naturalisten bekrompen denken. Mijn vrienden en ik denken daar heel anders over. Wij vinden een erectie esthetisch gaaf. En iets moois hoef je niet te verbergen. In tegendeel, een erectie moet getoond kunnen worden. Altijd en overal. Maar natuurlijk alleen als er geen intenties zijn om in zo’n stoere staat meisjes en vrouwen lastig te vallen.”

Ik kon me met die gedachte best verenigen. Behalve op naturalistenstranden was ik op warme dagen in beperkte vrienden- en familiekring binnenshuis of in een afgesloten tuin ook graag naakt. Als ik dan met enkel vrouwen om me heen, waaronder meestal ook Claire, spontaan opgewonden raakte, deed ik geen moeite om dat te verbergen. En als in eenzelfde setting plots lustgevoelens in me opkwamen, masseerde ik zonder gene openlijk mijn pik om hem stijf te maken en houden. Geen van de vrouwen bij wie ik zo ongeremd bezig was, vond dat storend. In tegendeel. Ze vonden het telkens een serene bezigheid en prettig om naar te kijken. Ook als ik doorging tot en met een orgasme. Het dan spannen van mijn spieren vonden ze zelfs gaaf om te zien. Hoewel ik hen soms vroeg om met me mee te doen, gebeurde dit nooit. We beschouwden mijn zelfverwennerij niet als een vorm van seks, maar als lichamelijke vrijheid.

Intimeren - samengesteld uit *intiem masseren* - noemden Claire en ik dat. Om onderscheid te maken met het woord masturberen. Dit woord vonden we veel te negatief klinken. Vanwege de opgedrongen eenzaamheid waarin zelfverwennerijen doorgaans plaatsvinden. Mits je zorgt voor de nodige hygiëne, moet lekker met je eigen lichaam bezig zijn in gezelschap van vrienden en familie gewoon kunnen, meenden

wij en intimi rondom ons. Echter, in het openbaar vermeed ik altijd om opgewonden te raken. Zeker in een omgeving waar alleen naakt zijn al ongewoon was. Uit de woorden van de vlinder leek ik op te kunnen maken dat publiekelijk zo uitbundig zijn niet altijd goed ging.

“Wat gebeurt er als een van je vrienden een erectie heeft?”

“Meestal niets. Maar soms, maken irritante lui er rotopmerkingen over, en schreeuwen en schelden ze erbij.”

“Wat doen jij en je vrienden dan?”

“We draaien ons om en lopen weg.”

“Is het gedoe dan voorbij?”

“Meestal wel, ja. Slechts heel af en toe worden mensen zó boos, dat ze ons volgen en doorgaan met dat irritante gedoe. Belachelijk hè?”

Ik moest lachen omdat ze het overtuigd en fel zei.

“Ja dat vind ik inderdaad belachelijk. Maar hoe reageren jullie dan?”

“Wel, als mensen menen zo provocerend bezig te mogen zijn, vinden wij dat we op een vergelijkbare manier mogen reageren.”

“Hoe dan?”

“Wel, we stellen dan heel rustig voor om de erectie meteen te beëindigen. Vervolgens trekt een meisje de jongen af, of doet hij het zelf.”

“Tot het eind? Ik bedoel... tot en met een orgasme?”

“Als het nodig is, wel ja. Ze vragen er toch om? Maar meestal gaan ze dan weg. Alleen als iemand naar ons heeft gespuugd, deponeren wij een portie zaad naast de klodder slijm. We kunnen dan claimen dat de enige viezerik de spuw-er is. Zaad is steriel, en dus schoon; maar een gore fluim niet. Ben je het daarmee eens?”

Ik schoot in de lach, en zei dat ik het ermee eens was. Vervolgens discussieerden we nog een poosje over haar wens om met me mee te gaan naar de wasserij. Na een lange reeks ‘*waarom-vragen*’ van haar en ‘*omdat-reacties*’ van mij, zag ze er uiteindelijk van af. Niet omdat ik haar kon overtuigen dat naar mijn inschatting openlijke naaktheid in Chardon

niet kon, maar omdat ze moe was en wat wilde slapen. De afgelopen nacht was dat tijdens de rit hierheen op de houten vloer van een treinwagon voor goederen niet goed gelukt.

“Vind je het erg wanneer ik op je bed ga liggen?”

“Nee, hoor. Ga je gang. Ik zal wel een tijdje weg zijn, omdat ik met jou in huis wat meer eten en drinken nodig heb. Dus moet ik behalve naar de wasserij ook naar de supermarkt. Heb je honger?”

“Oh, ja... Behoorlijk. Ik heb vandaag alleen ontbeten.”

“Wil je nu wat eten? Ik heb hiervoor genoeg in huis.”

“Nee, ik wacht wel tot je terug bent. Dat vind ik gezelliger. Maar morgen gaan we samen naar de wasserij om onze spullen op te halen. Oké? Wel wil ik dan eerst met jou 's ochtends wat in Chardon wandelen, want ik denk dat het een leuk stadje is.”

Ze ging er kennelijk vanuit dat ze hier kon overnachten. Ook dat vond ik prima. Ja, zelfs noodzakelijk. In enkel haar vel kon ze natuurlijk niet naar een jeugdherberg gaan. Voorts leek het me geen goed idee om morgen met haar in naakte staat eerst in de stad rond te lopen voor we de was gingen halen. Maar om te bevestigen dat Chardon een leuk stadje was en verdere discussies te vermijden, knikte ik. Morgen zou ik wel verder zien.

Ik maakte er een lang *'tijdje weg'* van. Het spookte nogal in me. Hoe lang kende ik haar? Nog geen uur, maar dit bleek meer dan genoeg om diep in mijn leven door te dringen. Alleen haar naam kende ik nog niet. Het duurde een poosje voor ik de wasserij kon vinden. Een sprookjesachtige verwarring deed me een paar keer de verkeerde straat inslaan, en met het verzamelen van de boodschappen vlotte het niet zo. En toen ik eindelijk al het nodige had gedaan, dwaalde ik eerst nog even rond.

Wat bevond zich in mijn huis? Meerdere beelden kwamen in me op: een dartele vlinder..., een sierlijke libel,... een elfje uit een sprookje? Op een vlinder hield ik het maar. Alles aan haar wonderlijke verschijning dartelde en fladderde nogal. Wat maakte ze van die *'gave plek om te schrijven'*? Het was

mijn oude plekje niet meer. Haar aanwezigheid leek het te hebben betoverd. Hoe aanlokkelijk het me daardoor ook leek om ernaar terug te gaan, deed ik het niet. Pas toen mijn armen lichtelijk pijn begonnen te doen door het gewicht van de boodschappen keerde ik huiswaarts.

Ze lag nog te slapen, zag ik nadat ik voorzichtig de voordeur had geopend. Stilletjes glipte ik naar het keukentje en borg alles op. Toen ik in de kamer terugkwam, leek die anders dan voor ik was weggegaan. Ik wist meteen waardoor, keek naar het bed, en liep erheen.

Het naakte lijf dat erop lag, gaf me niet meer het beeld van een vlinder, maar van een orchidee. Ik aanschouwde haar huid. Deze had dezelfde tegengestelde kenmerken als een bloemblad: teer en sterk tegelijk. Liggend op een zij deinde in het ritme van in- en uitademen haar schouder op en neer. Er had zich een tweede metamorfose voltrokken! In welke staat ik haar mooier vond, vlinder of orchidee, kon ik niet zo gauw bepalen. Met wat langer kijken, wilde ik proberen dat wel vast te kunnen stellen. Ik had toch niets anders te doen. Voorzichtig verplaatste ik de leesstoel uit de lichtplek bij het raam naar de beschaduwde kamerhoek waar het bed stond, en ging zitten. Terwijl ik haar bekeek, vervaagde de rest van de wereld.

Een hele poos later maakte de schemering mij erop attent, dat er buiten nog steeds een heleboel wereld was. Of ik haar mooier vond als vlinder of als orchidee, bleef onbeslist. Ze sliep nog. Ik stond op en liep naar het raam. Terwijl ik over de roodgesluerde daken van Chardon keek, dacht ik na over haar plannen voor morgen.

Ze leek heel gedecideerd. Zouden de inwoners en bezoekers in Chardon op eenzelfde tolerante manier reageren als in de stadjes waar zij bevrijd van verplicht textiel met haar vrijmoedige vriendschaar had gewandeld? Ik dacht aan wat ik wist over het carnaval in Rio de Janeiro. Vrouwen en meisjes die geheel ontkleed aan optochten meededen, werden amper lastig gevallen; maar als ze schaars of sexy ge-

kleed waren wel. Het zou dus kunnen. Echter, omdat ik bleef twijfelen, besloot ik morgen toch te proberen haar op andere gedachten te brengen. Vervolgens wilde ik gauw iets voor haar gaan kopen om aan te trekken, en kon ze als ieder ander verpakt in een obligate omhulling Chardon bekijken. Met mij als gids, als ze het nog wilde.

Het zag er niet naar uit dat ze snel wakker zou worden. Eten moest ze morgen maar. Zelf had ik geen honger. Er was teveel gebeurd in korte tijd. Ik voelde me loom en wilde gaan slapen. Op de leesstoel moest dat maar. Ik plaatste die weer terug bij het raam en legde er alvast een laken op. Eerst wilde ik me nog douchen, en kleetde me uit. Onder de waterstralen langzaam om mijn lengteas roterend, verliet geleidelijk het lome gevoel mij weer.

“Hallo!” klonk het plotseling achter me.

Ik schrok even, en draaide me om. Tussen de geopende douchegordijnen stak een opgewekt lachend hoofd.

“Ik hoorde de douche, en werd er wakker van.”

“Sorry, dat wilde ik niet.”

“Dat is oké hoor. Ik vind het een plezierig geluid. De douche heeft me daarstraks goed gedaan, en ik wil graag nog een keer. Vind je het goed als ik bij je kom staan?”

“Ja hoor; maar het is hier erg nauw. Ik zal wel weggaan, zodat jij je gang kan gaan.”

“Nee, nee, nee...Dat is niet nodig. We kunnen er best samen onder. Ik vind dat leuk.”

Ze drukte zich tegen me aan en sloeg haar armen om mijn middel.

“Oei, wat ben jij lekker groot. Ik vind dat gaaf.”

Ik keek naar beneden. Het door het water glimmende gezicht dat met gesloten ogen naar me was toegekeerd, was inderdaad vrij ver beneden het mijne. Het was me eerder niet echt opgevallen dat ze zoveel kleiner was dan ik. Ze wendde haar gezicht weer af, drukte dat tegen mijn borst en begon me daar overal te zoenen. Alles vloeide nu, het water, de muren, het gordijn,... en ik. Nog even, en ik ging geheid door het afvoergat verdwijnen.

“O la la, niet alleen jij bent groot! Ik voel nog iets heel anders dat heel groot is.”

“Wat bedoel je?”

Ik wist donders goed waarop ze duidde.

“Dit natuurlijk.”

Ze maakte wat ruimte tussen onze buiken. Er floepte toen iets naar boven.

“Daar is 'ie. Kijk eens aan. Hij is inderdaad behoorlijk groot. Misschien omdat hij me aardig vindt,” zei ze giechelend.

Ze pakte *'behoorlijk groot'* stevig beet, en zwiepte die een paar keer heen en weer. Hierna sloeg ze haar armen weer op me heen. Een hele poos lieten we ons door de waterstralen strelen, zonder iets te zeggen. Ik stond alleen in de strijd niet met het water afgevoerd te worden. Voor het zover kwam, maakte ze zich van mij los, en keek omhoog.

“Ik wil liefde met jou doen,... faire d'amour,... Ik weet niet hoe ik dat anders moet zeggen. Hoe zeg je dat ook weer in het Engels, ... oh ja,... Ik wil erg graag met je neuken. Wil jij dat ook?”

Dat was noch een woord voor een vlinder, noch voor een orchidee. Maar verder vond ik het prima, en knikte. Tegen die wens van haar wilde ik me niet verzetten. Het was bovendien mijn redding van verdwijnen door het afvoergat. Vastberaden trok ze me onder de douche vandaan, en gaf me amper de kans om de kraan dicht te draaien. Pas in de kamer liet ze me los en sprong pardoes op bed. Ik stond paf.

“Hé, wil je het nat doen? De lakens worden dan ook nat.”

“Ja, waarom niet? Het is bloedheet. De lakens zullen straks in de vensterbank vast net zo snel drogen als de handdoek heeft gedaan.”

Daar had ik geen weerwoord op, en sprong onmiddellijk naast haar. We keken elkaar maar heel kort aan, wisten wat we wilden, en voerden die collectieve wens uit.

Alle woordenwisselingen en handelingen vonden in zo'n kort tijdsbestek plaats, dat ik geen kans kreeg me erover te verbazen dat dit alles mij zomaar overkwam.

Terwijl de lakens droogden, aten en praatten we wat. Ze vertelde mij dat ze Page heette. Ik meende me te herinneren dat er een vlindersoort bestond met die naam. Hier klopte mijn beeld van haar. Misschien was dat woord ook aan een orchideesoort verbonden.

Na haar verhaal vertelde ik wat over mijn vroegere werk als ingenieur, over het best wel plotse besluit van mijn stap naar het schrijverschap een jaar of tien geleden, en over Claire en onze kinderen die altijd achter dat besluit hadden gestaan. Ze was verbaasd dat ik kinderen had, die al op een universiteit studeerden.

“Je was dus heel jong toen je kinderen werden geboren?”

“Niet echt, nee. Waarom?”

“Je ziet er niet oud uit.”

“Raad eens hoe oud.”

“Wel, laten we zeggen een jaar of veertig. Je bent weliswaar al een beetje grijs, maar sommige mensen worden dat al op vroege leeftijd.”

“Bedankt voor het compliment.”

“Hoe oud is dat? Of durf je dat niet te zeggen?”

“Oh, jawel hoor. Dat durf ik best. Je kan tien jaar aan jouw schatting toevoegen. Ik ben bijna vijftig.”

“O la la, dat is een hoop.”

Ze wapperde met haar handen.

“Nogmaals bedankt,” zei ik, lichte gekwetstheid voorwendend.

“Oh nee. Ik bedoel het niet slecht. Ik zei toch, dat je er jong uitziet.”

“Niet oud, zei je.”

“Dat is hetzelfde.”

Terwijl ze dat zei, hief ze haar schouders en handen even op, en voegde eraan toe:

“In jouw geval spreek ik trouwens liever over een rijpe man. Ik neuk graag met een leuke vent met wat meer levenservaring. Dit vind ik gezelliger en lekkerder dan met een leeftijdsgenoot. Bovendien zie jij er voor een bijna vijftiger heel erg

goed uit. Je hebt een atletisch en mooi gevormd lichaam. Ik heb er zo-even erg van genoten.”

Het leek me overdreven om een derde keer te bedanken, en zei daarom iets volstrekt overbodigs.

“En ik heb enorm van jouw lijf genoten.”

Ik vroeg naar belevenissen uit haar verleden. Maar hierover deed ze best wel geheimzinnig. Alleen over het zwervende bestaan nadat ze het gymnasium had afgemaakt, vertelde ze wat. Pas later zou ze meer vertellen. Over bijzondere belevenissen rondom haar en vijftien medescholieren. Het waren verhalen die zich kenmerkten door vrijmoedige en gedurfde initiatieven. Hoewel ze het niet zei, kreeg ik de indruk dat in dat groepje jongeren met lef zichzelf geen leidende rol had gespeeld, maar wel een centrale.

Studeren wilde ze voorlopig niet, vertelde ze die eerste avond nog. Misschien nooit. Toen ik zei dat dat zonde zou zijn met zo'n goede schoolopleiding, haalde ze haar schouders op. Ze dacht erover kunstenaars te worden. Een toneelster wellicht, of auteur zoals ik. Tegen dit weerwoord kon ik uiteraard niets inbrengen.

Ze vertelde me die eerste avond ook nog wat de oorzaak was dat ze zo vies mijn leven was binnengestapt. Ongeveer een half jaar terug was ze aangerand door twee mannen waarvan ze dacht dat het vrienden waren. Een verkrachting kon ze net voorkomen omdat het lukte te ontsnappen. Ze had van top tot teen onder de blauwe plekken en schaafwonden gezeten. Vriendinnen hadden haar weer wat opgelapt en over de ergste schrik heen geholpen.

Sindsdien wilde ze voor onbepaalde tijd niets met mannen te maken hebben. En omdat ze zich niet voortdurend wilde inspannen hen op afstand te houden, besloot ze er zo onsmakelijk mogelijk uit te zien. Dus liet ze zich vervuilen, met tussendoor af en toe een kleine wasbeurt van lijf en kleren om niet ziek te worden. Toen ze mij vanmiddag tegenkwam, hoefde de tijdelijke afstand tot mannen ineens niet meer. Ze was er erg blij om. Weer schoon door het leven gaan, voelde absoluut een stuk beter.

“Toch is het een prima manier om mannen af te stoten. Dus als het echt nodig is, doe ik vast hetzelfde,” besloot ze zelfverzekerd.

Omdat ze zich na maanden weer prettig voelde in de aanwezigheid van een man en de sfeer bij mij fijn vond, vroeg ze of ze een poosje mocht blijven. Ik had daar natuurlijk niets op tegen, en voelde me geveleid dat ze zo’n onvoorwaardelijk vertrouwen in me had. Feitelijk al vanaf het allereerste contact die middag op straat. We besloten toen te gaan slapen. Vlak voor ze insliep, vroeg ik hoe oud ze was.

“Negentien,” fluisterde ze nauwelijks hoorbaar.

Ik schrok. Jonger dan mijn kinderen. In de tijd dat ik met Claire getrouwd was, had ik eerder met hele jonge vrouwen lustgevoelens uitgewisseld. Echter nimmer met een tiener. Claire wist daar uiteraard van, en had wat minder vaak hetzelfde gedaan. We verborgen nooit iets voor elkaar. Page merkte niets mijn schrikreactie, omdat ze vrijwel sliep. Mij lukte het niet die nacht in te slapen. Er was teveel gebeurd en gezegd om over na te denken. Bovendien moest ik wennen om naast een orchidee te liggen. Die kon je immers pletten. En ja, een orchidee was ze weer, zoals ze naast me lag; na tussen de twee periodes van slapen door even een vlinder te zijn geweest.

(Tot hier een stukje uit de eerste deelvertelling uit de hechte verhalenbundel: Orchideevlinders)

Onze titels met tussen haakjes jaartallen waarin de papieren en elektronische versies (p-boeken/e-boeken) uitkwamen.

Het meer van herinneringen (2008/2013)

Wensdroom (2008/2013)

De belofte aan mijn kleine (2009/2013)

Terugblikken in de toekomst (2009/2013)

Oproep voor massale ongehoorzaamheid (2010/2013)

Familierimpeling (2010/2013)

Orchideevlinders (2011/2013)

Een zwerk vol aardse en on aardse verhalen (2011/2013)

Beslisbomen met lef (2013/2013)

Alle negen boeken zijn volkomen op zichzelf staande werken, maar ze zijn met elkaar verbonden door gedurfd andere visies op wezenlijke aspecten in het leven van alledag.

De pdf-e-boeken van alle titels hebben een fraaie, lichtgetinte bladzijdeachtergrond die bij de omslag past. De *'kneerbare'* epub-e-boeken hebben een witte achtergrond.